

Article d'opinió

Últimament i amb massa freqüència, sento comentaris com aquest: «...No, això no ens correspon, ja que ens ficariem en política; aquesta iniciativa no es pot recolzar, ja que és fer política. Aquell senyor, no el podem convidar, perquè és polític, etc.

Amb frases com aquestes, estem criminalitzant d'entrada, sense entrar en valoracions, la tasca o l'activitat d'un col·lectiu, a cops impulsat, no cal dir-ho, pel desig de l'enriquiment personal, però moltes vegades, fruit d'una decisió personal, des de la tasca de responsabilitat, adreçada a la gestió dels interessos col·lectius.

I aquesta és una decisió que cal respectar, i fins i tot caldria promoure-la des de les entitats, ja que sinó, ens organitzen la vida des de la seva atalaia privilegiada socialment i econòmica, i ho fan sense fer cas de les nostres sensibilitats.

A vegades la confusió és tan evident, i això és més greu, que hom confon, fer política, amb prendre o recolzar tot tipus d'iniciatives que van adreçades a la salvaguarda i la defensa dels elements que ens identifiquen com a poble diferenciat.

Actualment s'ha endegat una ferotge campanya anticatalana i ja van no sé quantes, ara amb el lema central, de la suposada discriminació del castellà a Catalunya, a més cal afegir-hi les acusacions d'insolidaritat sobre els catalans, pel sol fet d'exigir mesures de corresponsabilitat fiscal.

Aquestes campanyes demagògiques i demostratives d'un ferotge sentiment anticatalà, exigeixen una presa de posició general en el marc de la societat catalana. Tan polítics, com personalitats conegudes, com intel·lectuals, com dirigents d'entitats o institucions, han de mostrar la seva posició de rebuig en relació a aquests fets.

És en aquest punt, on constato una posició massa tèbia en algunes de les nostres entitats, que per por de ficar-se en política, esdevenen col·laboracionistes i còmplices d'unes agressions llançades contra el procés de recuperació del nostre país.

Pensem per un moment, que en els foscos anys del Franquisme, l'actitud majoritària de les entitats excursionistes hagués estat claudicant i mesella, per por de posar-se en política.

Sortosament són abundants els testimoniatges d'una insobornable fidelitat a les essències del nostre país, per part de les persones que durant aquells anys difícils, portaven el timó de tantes entitats. Estaven convençuts que amb la seva actitud complien un deure cívic, i feien una tasca d'enllaç a l'espera de temps favorables.

Sols una mostra, d'algunes iniciatives impulsades durant aquells anys: l'any 1952 s'intentà commemorar el 50è. aniversari de la mort de Mossèn Cinto Verdaguier, amb un homenatge dels excursionistes. Acte que finalment no pogué realitzar-se per la prohibició governativa, i els assistents en foren foragitats violentament.

Un altre graó de la lenta recuperació, fou la Flama de la llengua catalana, encesa l'any 1968 a Montserrat en commemoració del centenari del naixement de Pompeu Fabra, i que des d'aleshores cada any es renova en un acte simbòlic de reafirmació i fidelitat a la llengua.

Finalment, fer esment que l'octubre de 1977 en el transcurs del IV Congrés Excursionista Català celebrat a Reus, a la 1ª ponència, ja es fa esment de forma ben